

Θα ήθελα να μιλήσω για τις σχέσεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, από τη θέση μου ως διευθύντρια στο Hellenic Film Commission, που είναι μία από τις διευθύνσεις στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Και η αρμοδιότητά του είναι να μεσολαβεί, προκειμένου να διασυνδέσει τους ξένους παραγωγούς οπτικοακουστικών έργων με τους Έλληνες, με την ελληνική κινηματογραφική κοινότητα, να τους κατευθύνει ως προς το τοπίο των κινήτρων, αδειών, ευκαιριών, χρηματοδοτικών προγραμμάτων που προσφέρει η χώρα. Και να μεσολαβούμε όποτε χρειάζεται, για να τους διευκολύνουμε σε τυχόν προβλήματα που μπορεί να έχουν. Και ταυτοχρόνως η δουλειά μας είναι να μεσολαβούμε ανάμεσα στους Έλληνες κινηματογραφιστές, στην ελληνική κινηματογραφική κοινότητα, και στους policy makers, τους ανθρώπους που δημιουργούν θεσμικό πλαίσιο, προκειμένου να γίνει και να δημιουργηθεί ένα πιο φιλικό θεσμικό πλαίσιο για τους κινηματογραφιστές.

Συνεπώς, μέσα σε αυτό το πλέγμα των αρμοδιοτήτων του Film Commission, έχει μεγάλη σημασία να πούμε ότι είμαστε ένας δημόσιος φορέας. Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου είναι ένας φορέας που εποπτεύεται και χρηματοδοτείται από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, συνεπώς ένας αμιγώς δημόσιος φορέας, μέσα στο οποίο το Hellenic Film Commission έχει μια πολύ έντονη εξωστρέφεια μέσα από τη φύση της δουλειάς του, καθώς επικοινωνεί με τους κινηματογραφιστές σε όλο τον κόσμο, για να τους καθοδηγήσει και να τους διευκολύνει. Άρα η θέση μας είναι αρκετά κομβική, γιατί εκπροσωπούμε ουσιαστικά τη χώρα σε μεγάλες εκθέσεις στο εξωτερικό, σε διεθνή market, στα μεγάλα φεστιβάλ. Είμαστε η πύλη εισόδου των ενδιαφερομένων που σκέφτονται την Ελλάδα ως έναν πιθανό προορισμό για τα γυρίσματα των πρότζεκτ τους. Και εκεί έχει σημασία να μπορούμε να δίνουμε όσο το δυνατόν πιο σαφείς και ειλικρινείς, και το τονίζω αυτό, απαντήσεις στα ερωτήματά τους. Γιατί χρειάζεται και απαιτείται πάντοτε να χτίζεται μια καλή σχέση εμπιστοσύνης. Συζητάμε πολύ συχνά με τους συναδέλφους στο εξωτερικό ότι ένα καλό εθνικό film commission είναι το film commission που πάντα λέει την αλήθεια και δεν υπόσχεται πράγματα που δεν μπορούν να υλοποιηθούν. Άρα το να μπορείς να ξέρεις, να γνωρίζεις καλά το θεσμικό σου πλαίσιο, τη νομοθεσία, τα guidelines που υπάρχουν σε όλα τα επίπεδα, ώστε να τα επικοινωνείς με τον ιδανικό τρόπο στους ενδιαφερόμενους από το εξωτερικό, αλλά και στους Έλληνες, έχει πολύ μεγάλη σημασία.

Επίσης, ακριβώς επειδή μεγάλο κομμάτι της δουλειάς μας έχει να κάνει με το να μεσολαβούμε ανάμεσα στην ελληνική κινηματογραφική κοινότητα και τους αρμόδιους policy makers για να φτιάξουν το θεσμικό πλαίσιο όσο το δυνατόν καλύτερο, εκεί παίζει πολύ ενεργό ρόλο η στάση που κρατούν οι οργανωμένες ενώσεις, τα σωματεία των κινηματογραφιστών. Και ενώ έχουμε πάρα πολλά ενεργά μέτωπα από τον χώρο των παραγωγών, οι παραγωγοί μας είναι πολύ δραστήριοι, είναι πάρα πολύ έμπειροι, έχουν οργανωθεί μέσα από τις ενώσεις τους εδώ και πάρα πολλά χρόνια και έχουν συστηματικές επαφές τόσο με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου όσο και με το Υπουργείο Πολιτισμού, προκειμένου να διεκδικούν όσο το δυνατόν καλύτερο θεσμικό πλαίσιο για τη δουλειά τους, από την θέση μου στο Film Commission έχω διαπιστώσει τα τελευταία τέσσερα, πέντε χρόνια πόσο σημαντικό είναι να γίνει κάτι ανάλογο και για τους location managers. Οι location managers, μέσα στην αλυσίδα μιας ομάδας κινηματογραφιστών που παράγουν ένα οπτικοακουστικό έργο, είναι οι κατεξοχήν αρμόδιοι άνθρωποι για να βρουν, να αναζητήσουν και να διασφαλίσουν τις άδειες

για τους χώρους στους οποίους θα γίνουν τα γυρίσματα. Είναι πολύ σημαντική η θέση τους, ειδικά στο εξωτερικό. Είναι οι πρώτοι άνθρωποι που θα καθίσουν στο τραπέζι μαζί με τους παραγωγούς και τους executives των στούντιο και τους καλλιτεχνικούς συντελεστές για να μιλήσουν για ένα πρότζεκτ και να δουν προς τα πού θα πάει, προς ποια κατεύθυνση, σε ποιο territory, σε ποια χώρα. Είναι τα λαγωνικά που εφορμούν για να βρουν τα locations, όσο το δυνατόν πιο ιδανικά για το ζητούμενο σενάριο. Και ακριβώς επειδή ο ρόλος τους είναι πολύ σημαντικός στο decision making, στο θέμα των αποφάσεων για το πού θα καταλήξει τελικά μια παραγωγή, πιστεύω ότι έχει μεγάλη σημασία και για την Ελλάδα να επενδύσει πολύ σε αυτό, να πιστέψει στους location managers που έχουμε, και έχουμε πάρα πολύ καλούς location managers, και να βοηθήσουμε, να τους δώσουμε ευκαιρίες να δικτυωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο, να αναβαθμίσουν τις δεξιότητές τους, να αναπτυχθούν και να βελτιώνονται, να γίνονται ολοένα και καλύτεροι. Τους λέμε λοιπόν συστηματικά να οργανωθούν και να φτιάξουν ένα σωματείο. Γιατί αυτό θα βοηθούσε πάρα πολύ στο να αναγνωριστεί ο ρόλος τους περισσότερο και να είναι πιο ξεκάθαρο στον κόσμο από το εξωτερικό ότι μπορούν να βρουν πολύ δυνατές ομάδες παραγωγών, με πολύ δυνατούς location managers.

Και γι' αυτόν τον λόγο άλλωστε, μέσα από αυτήν τη θητεία που έχω τα τελευταία χρόνια, έχουμε κάνει κάποιες δράσεις. Πρόσφατα κάναμε ένα οργανωμένο workshop για location managers και φέραμε τρεις πολύ σπουδαίους location managers από το εξωτερικό – και οι τρεις εκπρόσωποι του Διοικητικού Συμβουλίου στο Location Managers Guild International, που έχει την έδρα του στο Λος Άντζελες. Και είχε πολύ μεγάλη σημασία να δούμε πόσο ευρύ είναι το πλέγμα των αρμοδιοτήτων τους και γι' αυτό πόσο μεγάλη σημασία έχει να επενδύσουμε σε αυτούς.

Σε σχέση τώρα με το πώς μπορεί να δημιουργηθεί δυναμική ανάμεσα στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, ανάμεσα σε αυτά τα δύο πεδία, για να λειτουργήσουν πιο αποτελεσματικά, είναι σημαντικό να μπορούμε πάντοτε, ως Film Commission, να είμαστε ένα πολύ δυνατό φίλτρο ανάμεσα σε αυτό που ζητάνε και διεκδικούν οι ιδιώτες παραγωγοί και στους εκπροσώπους των Υπουργείων μας, τις πολιτικές ηγεσίες, οι οποίες αποφασίζουν και νομοθετούν. Και ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι, όταν ξεκίνησε η πανδημία τον Μάρτιο του '20, και είχαμε το πρώτο lockdown, τα πάντα σταμάτησαν. Μέσα στα πάντα ήταν και τα γυρίσματα τα οποία επανεκκίνησαν τον Μάιο του '20, όταν πια βγήκαμε από το lockdown. Και όλο το καλοκαίρι του '20, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο, ήμασταν από τις πολύ δυνατές χώρες, που τα πήγαμε πολύ καλά, και γι' αυτό ήμασταν από τις πρώτες χώρες που άνοιξαν σε υποδοχή ξένων παραγωγών. Μέχρι που φτάσαμε στο σημείο όχι μόνο να μη χάνουμε παράγωγες από τη χώρα λόγω της πανδημίας, αλλά να προσελκύουμε και κάποιες που δεν ήταν προδιαγεγραμμένες να έρθουν εδώ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ταινία "The Lost Daughter" της Maggie Gyllenhaal, που ήταν και το σκηνοθετικό της ντεμπούτο, το οποίο προβλήθηκε πρόσφατα στο Φεστιβάλ Βενετίας και έχει πάρει εξαιρετικές κριτικές. Γυρίστηκε εξολοκλήρου στην Ελλάδα, στις Σπέτσες. Αρχικά ήταν σχεδιασμένο να πραγματοποιήσει γυρίσματα στην Αμερική. Και ήρθε στην Ελλάδα, διότι η ελληνική εταιρεία που ανέλαβε να κάνει το service της παραγωγής τους έπεισε να έρθουν εδώ. Και γιατί ήμασταν safe, covid-free στο νησί, και γιατί η Ελλάδα είχε ήδη ανακοινώσει μες στο καλοκαίρι του '20 ότι ανεβάζει το ποσοστό του cash rebate από 35 στο 40%. Που είναι το πιο δημοφιλές οικονομικό κίνητρο που υπάρχει αυτήν τη στιγμή στην Ευρώπη, και η Ελλάδα

το εφαρμόζει μέσα από το ΕΚΟΜΕ εδώ και τέσσερα χρόνια, με πολύ μεγάλη επιτυχία. Αλλά και γιατί έχουμε άξιους επαγγελματίες, για να φέρουν σε πέρας απαιτητικές, μεγάλες παραγωγές, ακόμα και από την Αμερική και από το Hollywood. Ήρθαμε όμως στον Νοέμβριο του '20, στη στιγμή που θα ανακοινωνόταν το δεύτερο lockdown, και ήταν μια πολύ κομβική στιγμή, γιατί είχαμε ξένους να πραγματοποιούν γυρίσματα εκείνη την περίοδο στην Ελλάδα, τα οποία εάν σταματούσαν θα ήταν καταστροφικό. Θα διακυβεύονταν γυρίσματα πολλών εκατομμυρίων, τα οποία είχανε προδιαγραφεί και προγραμματιστεί μήνες πριν. Οπότε εκεί ο ρόλος μας ήταν πολύ καθοριστικός. Το Hellenic Film Commission και το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, μέσα από τους υπευθύνους του και τους προϊσταμένους του, έκανε πολύ σαφές στο Υπουργείο Πολιτισμού ότι έπρεπε να διεκδικήσει από τους υγειονομικούς εκπροσώπους, που αποφάσιζαν για την πανδημία, να μην σταματήσουν τα γυρίσματα, ακόμα και στο δεύτερο lockdown. Και αυτό ήταν πολύ μεγάλη επιτυχία, γιατί πραγματικά δείξαμε ότι μπορούμε να σταθούμε στο ύψος της περίπτωσης, όπως άλλες ευρωπαϊκές χώρες, που ναι μεν βρισκόταν σε lockdown αλλά τα γυρίσματα δεν σταματούσαν. Το να σταματήσει το γύρισμα μιας μεγάλης παραγωγής εκατομμυρίων είναι πολύ μεγάλος βραχνάς, γιατί τερματίζουν συμβόλαια, πρέπει να σχεδιαστούν προγράμματα εξαρχής, όλα είναι μελετημένα στην τελευταία λεπτομέρεια ως προς τη διαθεσιμότητα των ηθοποιών. Οπότε αρχίζει ένα ντόμινο επαναπρογραμματισμού, το οποίο είναι και πολυδαίδαλο και κοστοβόρο και πολύπλοκο.

Το πιο συναρπαστικό κομμάτι σε αυτήν τη θέση, παρακολουθώντας και τους συναδέλφους από το εξωτερικό, είναι να βλέπεις πώς κινούνται και άλλες χώρες στο κομμάτι της προσέλκυσης, μέσα στη δική τους επικράτεια. Και το τονίζω αυτό, γιατί το Hellenic Film Commission είναι μέλος και στην ευρωπαϊκή ένωση των film commissions, στο European Film Commissions Network, όπου τυγχάνει να είμαι και μέλος του διοικητικού συμβουλίου. Αλλά είναι μέλος επίσης και στην παγκόσμια ένωση των film commissions, στο Association of Film Commissioners International, το οποίο έχει την έδρα του στο Λος Άντζελες, στην Αμερική, και μετρά πάνω από 300 μέλη σε όλο τον πλανήτη. Αυτό που βλέπουμε μέσα από τα συνέδριά μας και μέσα από την ανταλλαγή τεχνογνωσίας και εμπειριών είναι πόσο πολύ μπροστά είναι κάποιες χώρες συγκριτικά με μας. Για παράδειγμα, ακούς κάποιες περιπτώσεις film commissions από κάποιες Πολιτείες στις ΗΠΑ που, μέσα στο workflow τους, μέσα στις αρμοδιότητές τους, θεωρούν υποχρέωσή τους να φροντίζουν και για την ίση μεταχείριση, για το 50-50, να διασφαλίζουν ότι τα συνεργεία και οι ομάδες των οπτικοακουστικών έργων αποτελούνται εξίσου, ισότιμα από γυναίκες και άνδρες. Ακούμε περιπτώσεις όπου, πέρα από αυτό, προσπαθούν να φέρνουν μέσα στα συνεργεία βετεράνους πολέμου, ανάπηρους. Κι εκεί καταλαβαίνεις πόσο πολύς δρόμος υπάρχει για να διανυθεί και εδώ στην Ελλάδα.

Θέλω να σταθώ περισσότερο στο κομμάτι «γυναίκα» και «άνδρας», το οποίο πάντοτε ήταν ένα θέμα αιχμής, όταν μιλάμε για τα κινηματογραφικά στη χώρα. Διότι ήταν πάντοτε ένα θέμα κατά πόσο έχουμε αρκετές γυναίκες σε επίμαχες θέσεις, στη δημιουργική αλυσίδα ενός κινηματογραφικού έργου. Και έχουμε όντως πολύ αξίες γυναίκες κινηματογραφίστριες στη χώρα. Το Hellenic Film Commission, λοιπόν, προσπαθώντας λίγο να συμβαδίζει με αυτή την ανάγκη, που δεν είναι σημερινή ανάγκη, είναι παντοτινή, προχώρησε πρόσφατα στο να συστήσει ένα πρόγραμμα οικονομικής ενίσχυσης στο στάδιο της ανεύρεσης χώρων, αυτό που λέμε location scouting. Που σημαίνει τι; Σημαίνει ότι υποστηρίζουμε οικονομικά, με ένα σχετικά ικανοποιητικό ποσό, έναν ξένο παραγωγό που θα

σκεφτόταν να έρθει στην Ελλάδα να κάνει γυρίσματα για την ταινία του. Και τον προσκαλούμε να έρθει προκειμένου να τον προσελκύσουμε, προτείνοντάς του κάποια οικονομική ενίσχυση στο κομμάτι του location scouting, όταν θα έρθει δηλαδή να κάνει ρεπεράζ για να βρει τους χώρους που τον ενδιαφέρουν, με την προϋπόθεση ότι έχει ήδη δεσμευτεί να συνεργαστεί με μια ελληνική εταιρεία παραγωγής ή με έναν Έλληνα location manager. Σε αυτήν τη διαδικασία έχει πολύ μεγάλη σημασία για εμάς, πέρα από τα κριτήρια επιλεξιμότητας που έχουμε ορίσει, να βάλουμε μια ρήτρα, η οποία τους δίνει και προβάδισμα, το κατά πόσο εμπλέκουν γυναίκες στις πολύ σημαντικές θέσεις των καλλιτεχνικών συντελεστών. Στη θέση δηλαδή του σκηνοθέτη, του σεναριογράφου, του παραγωγού, του location manager και του production manager. Αν εκεί βλέπουμε ότι υπάρχουν γυναίκες, αυτό μετράει και λαμβάνεται υπόψη ακόμη περισσότερο. Και το θεωρούμε πολύ σημαντικό αυτό. Διότι θέλουμε, όταν έρχονται οι ξένοι για να κάνουν γυρίσματα στη χώρα μας, να διασυνδέονται με ελληνικές εταιρείες, να δουλεύουν με τους Έλληνες, και μέσα στην ομάδα των Ελλήνων να βλέπουν όσο το δυνατόν περισσότερες γυναίκες εξίσου με τους άντρες.

<https://3137.gr/when-dci-met-gabriela/>